

Nyhetsbladet
Frihetsjournalen
nr 1 • juli 2007

Utges som komplement till bloggen "I hjärtat rebell" Utkommer med ett nummer per månad.

Prenumeration:
500 kr till juni 2008
Lösnr: 50 kr/st

Bankgiro: 5210-6929

Utgivare:
Erixon.kommunikation AB

Första numret – varsågod!

Det här första numret kommer att präglas av det som funnits i mitt bakhuvud under juni, frågeställningar som jag tycker är viktiga, men där jag inte tänkt klart, eller där jag bearbetar helt nya aspekter.

När jag skriver i bloggen har jag oftast min poäng klar – glasklar framför mig.

Men det finns stora och viktiga teman som vi bör känna respekt inför, där alla svar ännu inte är givna och där det känns angeläget att vända och vrida på frågeställningarna.

Dick Erixon

Nyhet i höst

Jag kan för nyhetsbladets prenumeranter visa att bloggen kommer att genomföra ett experiment under hösten.

Jag kan inte avslöja vad ännu. Möjligen i nästa nyhetsblad. Men det ska bli spännande att se om bloggverktyget kan utvecklas och bli ännu starkare röst i mediebruset.

Besöksrafiken:

+50% i juni

Här i nyhetsbladet släpper jag lite information som jag inte vill lägga ut i bloggen, för jag har aldrig gillat när medier mer fokuserar på sig själva än på sakinnehållet.

Men jag talar ju gärna om att trafiken till bloggen fortsätter uppåt.

Under juni månad 2007 var antalet "unika besök" (räkneverket räknar varje besökare en gång även om man surfar runt och tillbaka) hela 49,5 procent högre än under juni månad förra året.

96.806 unika besök i år jämfört med 64.731 samma månad förra året.

Fantastiskt. Det betyder att junitrafiken, trots helger och semestertider, nästan ligger på snittet för våren.

Varför avvisar liberaler global frihet? Svar: de saknar identitet

Som ni sett har jag i bloggen haft en dust med liberaler, i form av libertarianska/objektivistiska bloggare, och humanister i Christer Sturmarks ateistiska tappning.

Jag är - faktiskt - rätt så förvånad över att dessa kulturradikaler har en så svag och ytlig uppfattning om vad frihet är. Och att de så öppet erkänner att de inte är beredd att ta strid för frihet för andra.

Men allra mest frapperande är det för mig att inse att dessa kretsar, som brukar betrakta sig som upplysta och vidsynta, är de som hårdast klamrar sig fast i en inskränkt form av nationalism.

De liberaler som reagerat på mina analyser menar att de inte har någon som helst skyldighet att verka för frihet utanför Sveriges gränser. **Trots det högt uppskrivade tonläget i debatten på bloggarna har de fortfarande inte svarat på min ursprungliga fråga: varför upphör frihetens princip vid den svenska gränsen, denna artificiella gränsdragning som saknar varje betydelse i en värdediskussion?**

Och samma sorts ingrodda nationalistiska synsätt visar Sturmarks humanister när de i ett typiskt medieutspel vill avskaffa religionsfriheten. Genom att hänvisa till föreningsfriheten vill man göra poängen att kristendomen inte skiljer sig från vilken syförening eller fotbollsklubb som helst.

I vår tid tycker jag det är självklart att anlägga ett internationellt perspektiv på "kravet" om avskaffad religionsfrihet.

Och Sturmark spelar islamistiska fundamentalister rakt i händerna. Dessa bokstavstroga gör ingen som helst åtskillnad mellan politik och religion, de är ett och samma. Och sharialagarna betraktas

sannerligen inte som påhitt av någon förening vilken som helst.

Så ur religionen islams utgångspunkt skulle man mycket väl kunna ha föreningsfrihet – utan att avskaffa sharia. För sharia är av gud instiftade lagar som inte har något med föreningsfrihet att göra.

Exempelvis innebär Sturmarks ståndpunkt att han ger Malaysias högsta domstol rätt när den nyligen förvägrade en kvinna, Lina Joy, att byta från islam till kristendom eftersom sharialagarna inte tillåter muslimer att konvertera.

Religionen islam dikterar lagarna och är alltså något annat än en förening, därför behöver religionsfriheten utpekas som ett eget mål. När jag påtalat detta skriver en av Sturmarks medlemmar i humanisterna "notera att författarna enbart talar om dagens svenska lagstiftning i dagens svenska samhälle".

"Avskärma Sverige!"

Här ser vi återigen hur en kulturradikal person måste använda inskränkande nationalistiska argument för att rädda sin idé.

Avskärma Sverige! Blunda för omvärlden!

Hur besynnerligt är inte det i vår globala tid?

Själv har jag inget emot att kalla mig patriot. Jag älskar Sverige. Det är mitt hem. Men det betyder inte att jag vill utestänga världen. Redan inför folkomröstningen 1994 om EU-medlemskapet, då jag deltog i debatter för ja-sidan, menade jag att den som tror på Sverige inget har att frukta från Europeiska gemenskapen. Genom att värna våra traditioner och vår identitet kan vi möta all världens konkurrens.

Jag menar att den som är förankrad i sin kultur har den inneboende tryggheten som krävs för att kunna möta omvärlden ur en styrkeposition. Det är den som står utan egen identitet som är förvirrad och rädd. Och det är rädda människor som stänger omvärlden ute.

Uppenbarligen saknar kulturradikaler - allehanda liberaler och ateistiska humanister - denna inneboende trygghet. Varför vill de

annars avgränsa sitt tänkande till Sverige?

Modernisternas identitetskris

I bloggen har flera artiklar lyfts fram som hävdar att den islamistiska fundamentalismen beror på en identitetskris inom den muslimska kulturen i dess möte med väst. Mest kritisk blir det för unga muslimska män som växer upp i väst och hamnar mellan föräldrarnas starkt auktoritära mentalitet och den europeiskt jämlika och "mjuka" beslutsprocessen.

Jag menar att kulturradikalernas rädsla för att diskutera globala värderingar beror på att de saknar en egen identitet.

Man har under 1900-talet avvisat de nationella kulturtraditionerna som unkna, överspelade, omoderna och värdelösa. Man har försökt göra sig fri från sina egna rötter.

Men vad har det inneburit, annat än att man hamnat i en egen identitetskris. **När kulturradikaler möter en stark värdeladdad och brutala argumentation som den islamistiska, vet de inte vad de ska svara.**

Under hundra år har väst ägnat tid åt att försöka göra sig av med den sortens diskussion, för att omfamna en värdenihilism som enbart accepterar diskussion om empiri, om siffror och lagtexter.

I mötet med islam duger inte tabeller och strikt världsliga argument. För att kunna argumentera med den muslimska kulturen krävs att vi plockar fram våra underliggande värderingar – vilket även för kulturradikaler betyder kristna värden.

Hemska tanke! Att behöva erkänna sina kristna rötter!

Det är detta som skrämmer dom. Plötsligt behöver man en dimension i mänsklighetens medvetande som länge har förträngts.

Detta är, menar jag, modernismens identitetskris.

Jag tror att det är därför kulturradikaler hamnar i den absurda situationen att de börjar använda nationsgränserna för att i

fågänga försök stänga ute behovet av att söka de rötter man trodde sig för alltid gjort sig av med.

Hur man hanterar denna kris står ännu skrivet i stjärnorna. Det blir spännande att följa fortsättningen...

(se relaterat blogginlägg: <http://www.erixon.com/2/blogg070603.htm#33>)

Därför ställer evangelikala upp på syndaren Giuliani

För många expert i amerikansk politik är det en gåta att så många ur den "kristna högern" ställer upp New Yorks förre borgmästare Rudolph Giuliani som republikansk presidentkandidat.

Giuliani är ju liberal i sociala frågor, medan de evangelikala är starka motståndare till abort och anser att äktenskapet mellan man och kvinna ska värnas.

I tidskriften *American Conservative* ges en synnerligen tankeväckande analys. Trots att tidskriften inte är någon supporter av Giuliani och förhåller sig kritisk, förklaras hur det kan komma sig att de pånyttfödda protestanterna i USA, som utgör tiotals miljoner väljare, ser Giuliani som sin kandidat.

Paul Gottfried summerar i artikeln "The Giuliani-Driven Christians": **"Eftersom de evangelikala prioriterar en missionerande utrikespolitik framför livsstilsfrågor ger de sitt stöd till Amerikas liberala borgmästare."**

Faktum är att det andra installationstalet som president Bush höll efter senaste valsegern, och som är historiskt i sin starka plädering för demokrati i världen (och som jag rankar som ett av de bästa tal jag hört - rentav i Churchillklass), inte skrevs av neokonservativa utan av Michael Gerson, presidentens evangelikalske talskrivare. Gerson har formulerat de flesta av talen som utgör presidentens demokratidoktrin.

Den framstående konservative kolumnisten Cal Thomas menar att den evangelikala rörelsen "mognat" och inte ställer ultimata krav på de kandidater man stöder. De ser till helheten och i dag anser man spridandet av demokrati, frihet och mänskliga rättigheter i världen som den viktigaste missionen.

Och redan dagarna efter 11 september 2001 hade Giuliani gjort starkt intryck på de evangelikala när han utan omsvep avvisade en saudisk prins som under besök i New York försökte ursäka terrordåden med att Amerika inte gett tillräckligt stöd till den palestinska kampen. Giuliani kritiserade i hårda ordalag dem som i relativismens anda försöker jämställa demokratier som USA med diktaturer och terrorister.

Inför Irakkriget formulerade flera evangelikala organisationer krav på regimförändring, och även om stödet för kriget minskat med tiden är det framförallt bland evangelikala som Bush har sitt stöd - i en aktuell opinionsmätning är långt över 50 procent av dem fortfarande för kriget.

Artikelförfattaren påpekar att de evangelikala inte ska förväxlas med andra kristna rörelser. De evangelikala är vanligtvis folk i karriären, mobila och moderna. De finns också i folkrika stater, som Florida. Och eftersom de utgör tiotals miljoner väljare är de avgörande för en republikansk valseger, även om de inte längre är en lika homogen rörelse som tidigare

Rätt och fel

Till min förvåning ser jag att den här beskrivningen av varför evangelikala dras till Giuliani stämmer väl överens med mina egna överväganden. Jag tycker det är dags för västvärlden att tala om vad som är rätt och fel. Vår civilisation har visat sig vara vägen till frigörelse, respekt för varje individ och ett välstånd som historien aldrig sett maken till.

Vår tids övergripande mål borde vara att sprida frihet och demokrati till så stor del av världen som möjligt. Om det råkar vara kristna värderingar som givit jordmånen som krävdes för att ge individen dess frihet och okränkbarhet, så må det vara så. Det betyder inte att alla måste bli kristna, men det betyder att andra civilisationer har något att ta efter. Man kan säga att det är benchmarking i gigantisk skala...

Universiell frihet

Och jag delar ju de evangelikalas människosyn - alla individer har en universell rätt till frihet. Nationsgränser och kulturskillnader är underordnade. Individens frihet kommer först. Och jag talar naturligtvis om den negativa friheten i Isaiah Berlins definition - avsaknaden av tvång, hinder eller inblandning.

Jag kan inte se ett viktigare och större politiskt mål.

När denna negativa frihet är etablerad kommer naturligtvis olika kulturer att utveckla sina samhällen på olika sätt. Det finns i

samhällsbyggnad ingen anledning att följa västvärlden, så länge man inte undergräver individens centrala friheter, exempelvis yttrandefrihet, religionsfrihet, näringsfrihet och skydd för äganderätten genom rättsstat. Dessa frågor kan inte relativiseras. Det handlar om absoluta värden, om rätt eller fel.

Som sagt, jag är förvånad över att jag i denna strävan finner samhörighet med evangelikala amerikaner men inte hos svenska liberaler och kulturradikala. Kanske lika förvånad som evangelikala och Rudy Giuliani är över att finna varandra.

(Se mer i American Conservative: http://amconmag.com/2007/2007_06_04/article2.html)

Sommar, sommar, sommar... Politiskt självpporträtt

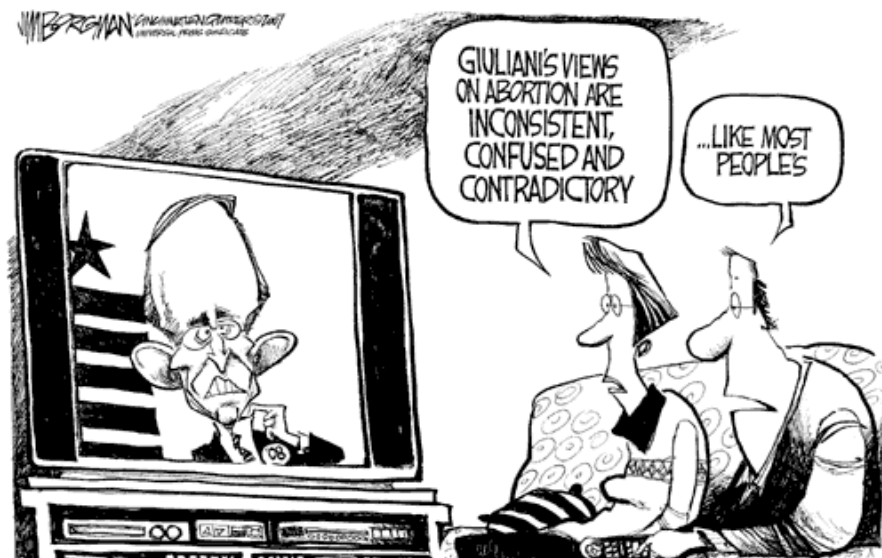
I dessa dagar, då egocentriciteten väller fram ur radion i de populära sommarpratprogrammen, känns det inte helt fel att göra ett litet "självpporträtt" i politisk mening.

När mitt politiska intresse växte fram - under tonåren i slutet på 1970-talet - var det den civilisationskritik som Thorbjörn Fälldin stod för som lockade mig.

Han talade om sin oro för storskaligheten och den likriktning som den skapade. Och om hur unga människor "hamnat isolerade i en storstadsförort utan den naturliga kontakt med anförvanter och vänner som ingår i det naturliga livsmönstret i ett samhälle."

Han stod för kritik mot storskaligheten i allt från storkapitalet till stora skolor. Kärnkraftsstriden var egentligen inte en strid om energi, utan ytterligare ett exempel - en symbol - på det storskaliga betongsamhället som satte människan på undantag.

Centerpartiet gick på 1970-talet emot de rådande sanningarna om att effektivitet krävde storskaliga och enhetliga lösningar. På den tiden var ju liberaler och socialister eniga om att småföretagen hade spelat ut sin roll i historien - framtiden

5/14

tillhörde de stora företagen och serietillverkning på löpande band.

Idag vet vi att Fälldin hade rätt i sin kritik. Industrialismens storskaliga tillverkning, med enhetliga och stora serier, har fått ge vika för kundorienterade marknader som präglas av flexibilitet, anpassning och små serier.

Också i miljöpolitiken - som var ny på 1970-talet - tycker jag Fälldin hade rätt. Han talade som bonde om att "bruka utan att förbruka". Han var inte, som många miljöaktivister idag, intresserade av att bevara naturen "orörd". Naturen skulle tjäna människan men vi måste förstå det ekologiska kretsloppet och inte belasta naturen så att dessa processer kommer ur balans.

Men när jag blev medlem i Centerns ungdomsförbund (som på denna tid hade omkring 30.000 medlemmar) fanns där en vänstervridet retorik. Målet var "lokalsamhället", små självförsörjande samhällen. Centerungdomarna kallades Åsa-Nisse-Marxister i medierna, men jag tycker den här strävan efter oberoende medborgare som sköter sina egna liv utan inblandning mest liknar Thomas Jeffersons idéer om självstyrande nybyggare och agrarekonomi. Också hos Jefferson fanns förakt mot konsumtionssamhället och penningekonomi, i lika hög grad som avståndstagande från statlig överhöghet över fria medborgare.

Jag hade en viss dragning åt självförsörjningstanken, eftersom perspektivet ger medborgaren makten. Ska jag hitta en rak tråd genom mitt politiska liv så är det att jag alltid satt medborgarens självbestämmande högt.

Obekvämt med utopism

Men samtidigt var jag obekvämt med den utopism som fanns i lokalsamhällesidén. Fälldin vägrade själv att använda ordet "lokalsamhälle". Och ur denna utopism växte i ungdomsförbundet mycket vänsterinriktade ställningstaganden fram. Det blev liksom staten som skulle dirigera fram lokalsamhället. Därmed hade ju det småskaliga och

decentraliserade förbytts i sin motsats - statscentralism.

Jag får skylla på min ungdom att jag inte tydligare insåg och kritiserade detta. Och jag skyller på tidsandan. 1980-talet var på många sätt lika vänstervridet som 1970-talet även om hippieeran var över. Vänsterståndpunkterna var nu mer inbäddade i människors tänkande, medan de på 70-talet hade varit radikalt nytänkande. Jag följde med vägen och intog vänsterperspektivet, främst när det gäller beskattningen av höga inkomster.

Det var först en bra bit in i 80-talet som några av oss i ungdomsförbundet började diskutera om politiken verkligen kan ordna allt till det bästa. Det var en ny diskussion för flertalet unga vid den tiden.

Uppgörelse med den goda staten

Mitt första dokumenterade brott med den vänsterimpregnerade miljön var en debattartikel i *Göteborgs-Posten* 1991 där jag och två andra i Centerns högskoleförbund pläderade för karensdagar i sjukförsäkringen. Det var djupt kontroversiellt i partiet, eftersom många ansåg att man förlorat regeringsmakten 1982 på att Karin Söder som socialminister infört karensdag, något som Olof Palme lovade att omedelbart avskaffa vid valseger.

Men vi menade att statsbudgeten inte kunde gå med underskott på grund av överkonsumtion. Det var att stjäla från kommande generationer. Och människor måste ta ett större eget ansvar. Vi vågade inte skriva att det förekommer fusk, även om det naturligtvis också var ett skäl för karensdag.

Jag tror att den som varit impregnerad av vänstertänkande först måste göra upp med sin syn på statens roll. Är staten så allsmäktig som vänstern lär oss? Är den ofelbar? Och framför allt: är staten god?

I denna uppgörelse är liberala tänkare de som står för den mest kraftfulla argumentationen till individens försvar mot staten.

Liberalism är motsatsen till socialism i relationen stat-individ.

Därför tror jag att den naturliga utvecklingen går från tilltro till staten och politikens möjlighet att lägga livet tillrätta, till liberal kritik mot staten och försvar av individens rätt.

Jag har i vilket fall vandrat den vägen.

Men när man gjort upp med staten och i all diskussion utgår från individen, har jag kommit fram till att liberalismen inte räcker till. Den ger de rätta ramarna för det officiella samhället, för vilka lagar och regler som skrivs ner och konkretiseras.

Men därutöver finns något större. Att klargöra relationerna stat-individ räcker inte för att förklara det mänskliga samhället.

Det var i början av 1990-talet som jag kommer i kontakt med Timbro, eller rättare sagt Ratio, som givit ut en rad böcker där man översatt stora filosofer. Jag minns att min första bok jag köpte från Timbro-sfären var *Jämlikheten vårt öde* med texter av Alexis de Tocqueville.

Ju längre tiden har gått, desto viktigare har Tocqueville blivit i mitt tänkande. Han konstaterar ju att det enda sättet att förhindra staten att bli starkt dominerande i ett samhälle är att medborgarna organiserar sig i folkrörelser och andra sammanslutningar i civilsamhället. Saknas denna frivilliga organisationsbenägenhet, kommer individerna att vända sig till staten för stöd och trygghet.

Alltså: det räcker inte att individerna är fria - de måste ta på sig medborgarskapets ansvar och engagera sig i gemenskaper som ordnar samhällsliga angelägenheter.

Därför har jag på senare år gått i konservativ riktning. Utan att släppa respekten för individens frihet och egna val.

Frihet kräver uppoffring

Och tydligast börjar det bli nu i vårt alltmer globala tidevarv. Denna respekt för individen och dennes rätt till negativa friheter - alltså friheten från tvång - gäller ju i lika hög grad irakiska medborgare som svenskar, i lika hög grad afrikaner

som amerikaner. Jag kan inte se varför vi inte med kraft ska agera för att ge förtryckta människor deras frihet.

Till min förvåning märker jag hur kulturradikaler, som vissa liberaler och ateistiska humanister, tar avstånd från att ge människor utanför Sveriges gränser några som helst rättigheter.

Samtidigt känner jag en samhörighet med de evangelikala amerikaner som stöder Giuliani (se ovan) därför att han står upp för vad som är rätt också utomlands. Det kan ses som en sorts kristen mission, men det är ju i grund och botten en mission i mänskliga rättigheter. Och vad är viktigare än att ge alla människor frihet?

Vi kan inte avskärma oss i Sverige. Vi är en del av världen. Inte bara genom import och export. Vi är sammanbundna som delar av mänskligheten. Att människor förtrycks är oacceptabelt - i Sverige och i Irak. Dom är lika mycket människor som oss. De omfattas av samma universella rätt till frihet som vi.

Självfallet är det förenat med betydande svårigheter att befria miljarder människor från förtryckande regimer och efterblivna kulturer. Vi kan bara ta de mått och steg som vi mäktar med. Och krig har ju visat sig vara svårare projekt än man kunde tro för bara några få år sedan.

Men det betyder inte att vi ska dra oss tillbaka i västvärlden och blunda för eländet. Vi kan inte göra det av den enkla anledningen att ofrihetens aktörer är våra fiender, och de vill krossa friheten också hos oss. De anfäller oss. Vi har att försvara såväl vår egen frihet, som alla människors frihet.

Det är denna anda som borde genomsyra de västerländska samhällena. Vi ska försvara friheten. På alla sätt vi kan. Vi vill sprida friheten. Efter bästa förmåga.

Visst kommer vi att drabbas av bakslag. Att befria miljarder människor är ingen lätt uppgift. Men vi får aldrig ge upp! Vi får aldrig misströsta! Vår uppgift är gigantisk, den kommer säkert inte att nå sitt slutmål under vår levnad,

men livets mening ligger i färden mot målet, så ock vår civilisations överlevnad. Om vi så bara vi kommer några steg framåt, har vi kommit framåt, och det är i sig en seger vi har att fira!

Alliansen inte maktberusad utan chockad av maktens kraft

Tack vare Hans Bergströms avhandling "Rivstart?" (1987) vet vi att statsråd i en nytillträdd regering snabbt kan drunkna i departementets rutinbeslut och byråkrati, så att tiden för politiskt framåtblickande försvinner. Och genom Sven-Erik Larssons avhandling "Regera i koalition" (1986) vet vi att motsättningar mellan partier snart kan sätta hela regeringsarbetet i baklås.

Fredrik Reinfeldts regering har varit väl förberedda i dessa båda aspekter. Det är inte dom som håller alliansregeringen tillbaka.

Men något är det som gör att regeringen hamnat på defensiven.

Jag har tidigare spekulerat i att det är dålig mediestrategi. Statsministern hoppas att goda beslut i längden ska nå ut till folket, även om man inte matchar in besluten i nyhetsförmedlingen.

Detta verkar nu vara en för enkel slutsats.

Kristdemokraternas statsråd har på sin nu genomförda riksstämman lyckats få sina egna kärntrupper emot sig i abortfrågan. Innan det hände skulle man tro att just det borde vara omöjligt. Men Hägglund har som socialminister hanterat ett ärende från den förra regeringen så klumpigt att han framstår som abortaktivist!

Och viktigare, hanteringen av regeringens paradnummer - jobbavdraget - är så illa skött att jag inte skulle bli förvånad om fler svenskar betraktar det som en straffskatt på pensionärer än som en skattelättnad för låg- och medelinkomsttagare.

Reinfeldt-regeringen låter antingen oppositionen sätta dagordningen, eller så klantar man till det och får sina egna emot sig.

Det här är inte bara mediestrategi. Det är tecken på att man inte är van att hantera makt. Riktig makt. I opposition sköt man med lösa skott. Ingen brydde sig. Resultaten spelade ingen roll. Nu sitter man med skarpladdade vapen. Varje gång man skjuter kan alla se resultatet: mitt i prick, träff på tavlan eller bom.

Jag tror att statsråden är i någon form av maktchock.

Den som läst lite militärhistoria vet: hur skicklig en general än är under övning, kan han bli paralyserad när det blir allvar och tusentals soldaters liv hänger på generalens taktiska beslut på slagfältet. Och en paralyserad makthavare blir passiv, defensiv. Just det vi ser från regeringen Reinfeldt.

Till skillnad från militära slag, är regeringspolitik - tack och lov - ett enda lång utdraget slag som pågår i fyra år (och där ingen dör).

Även om man till en början är chockad över kraften och styrkan i regeringsmakten, har man tid att hämta sig, lära sig och börja agera offensivt.

Men det är nog fler än jag som börjar tröttna på amatörismen, segheten, förvirringen och framför allt otydligheten som omger regeringen Reinfeldt.

Efter sommaren måste läroperioden vara över! Då måste chocken ha släppt. Då måste man börja agera som landets ledare och statsmän.

Månadens skvaller

Den här rubriken vet jag inte om jag kommer att kunna leva upp till. Skvaller är inte min grej. Men den här gången kan jag under den här rubriken berätta att jag var på centerpartiet återkomstparty i Stockholms läns landsting. Efter två mandatperioders bortovaro kom partiet tillbaka med besked.

Och centerpartiets landstingsråd är Gustav Andersson, 34, en av de tappra som för tio år sedan i Centerns högskoleförbund drev på

förnyelsen av partiet i kampen mot Olof Johansson och hans partisekreterare Åke Pettersson. På den tiden var vi paria i partiledningen.

Nu satt jag vid honnörsbordet, tillsammans med bl a Gustav - och med Åke Pettersson, som var landstingsråd på 1970-talet.

Vilken märklig känsla det är att nu sitta där som segrare, medan den tidigare partisekreterarens förut hög makthavare var där som förlorare.

Det har sannerligen inte hänt mig ofta...

Månadens puff

Bloggen innehåller ju rätt många inlägg varje månad. Så ska det vara, men det betyder samtidigt att en del kommentarer som jag tycker vore värda större uppmärksamhet än andra drunknar i mängden. Därför kanske detta är rätta chansen att lyfta fram något jag tyckte var viktigt under förra månaden - juni.

Då vill jag peka på min analys efter EU-toppmötet och att Frankrikes nye president Nicolas Sarkozy om det nya EU-fördraget deklarerade att protektionism inte längre är tabu i EU:

”Det jag undrar över är hur det gått till när det samarbete som startade efter andra världskriget och blev framgångsrikt, just därför att det fokuserade på frihandel, kapitalism och öppenhet, vändes i sin totala motsats. Varför är det möjligt att nå uppgörelser om protektionism och minskad konkurrens, men inte för de mål samarbetet ursprungligen avsåg att stödja?

Och är protektionism, denna ekonomiska nationalism, verkligen möjlig att driva om man vill öka samarbetet i Europa?

Det är inte svårt att se varför ett samarbete vars motor är ökad öppenhet, expansion, konkurrens, nya marknader, nya varor, lägre priser och högre välstånd har förutsättningar att bli framgångsrikt. Så som europasamarbetet sett ut från 1940-talets slut till mitten av 1990-talet. Men kan verkligen ett samarbete överleva som syftar till att värna de egna nationernas företag och arbetsplatser, som ser med irritation på hur företag i andra

länder lyckas och som vill stoppa dessa från att expandera i andra länder?

Jag tror inte det kan fungera. En sådan mentalitet betyder att samarbete bryts för isolering.

Är det inte så att EU-ledarna med detta fördrag har skrivit under Europeiska unionens undergång? ”

(<http://www.erixon.com/2/blogg070701.htm#4>)

Jag har inte sett någon annan göra den här analysen om vilken dynamik som krävs för att få europasamarbetet att fungera.

Man har jämfört EU med en cykel - att beslut måste rulla på för att projektet inte ska ramla - men då inte talat om vilken innehåll, vilken riktning besluten måste ha för att dynamiken i utvecklingen inte ska förtvina och stelna.

Jag tror de här frågorna verkligen behöver diskuteras.

SKÖN
SOMMAR!